

her har nævnt, fundet sig i denne Forandring, baade hvad angik Kvantiteten og iøvrigt Indholdet af de Bestemmelser, der bleve vedtagne her. Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at det saa ofte, naar dette Spørgsmaal omtales, fremstilles saaledes, at Striden kun eller væsentlig dreier sig om, hvorvidt Dyrtidstillæget skal undrages en Del af dem, der tidligere under lignende Omstændigheder have haadt det, eller ikke. Det dreier sig jo imidlertid tillige om, hvorvidt de, hvem man ogsaa fremdeles vil yde det, skulle nyde et tilstrækkeligt Dyrtidstillæg eller ikke. Det maa nemlig ikke overses, at der er en meget betydelig kvantitativ Forskjel paa, hvad dette Thing for sit Vedkommende har ment det passende at give de lavere lønede Embeds- og Bestillingsmænd i Dyrtidstillæg, og det, som Landstinget og Regjeringen for deres Vedkommende have anset for at være ret og billigt. Denne Forskjel er jo ikke lille; den er naturligvis efter Størrelse af Lønningerne noget variabel; men den kan med Hensyn til Vedtagelsen for dette Things Vedkommende betegnes som i Gjennemsnit omtrent 30 pCt. nedad. Vil man undersøge det nøje, vil man finde, at indenfor Grændsen 2,500 Kr. vil det af dette Thing bevilgede Dyrtidstillæg variere mellem 35 og 80 pCt. af det oprindelige. Den tredje Bemærkning, som dette Spørgsmaal foranlediger mig til, er den, at der stadig tales, som om Umuligheden for at vise nogen Smøbedommen her, er skabt af Regjeringen, ved at gjøre det til et Konfliktspørgsmaal. Det er, som om man glemte, som om man oversaa, at førend der paa nogen Maade kunde være Tale om, at det traadte ind som Konfliktpunkt, — jeg veed ikke, fra hvilken Tid man vil regne det, om fra den Tid, den første Opløsning i forrige Samling fandt Sted, eller om man vil gaa tilbage og sige, at det var, dengang det først blev bragt ind paa Finantsloven igjen — det er dog ialtsald visstelig det længst tilbageliggende Tidspunkt, fra hvilket man kan regne, at Spørgsmaalet er traadt i Klasse med Konfliktspørgsmaal, thi inden den Tid blev Spørgsmaalet jo behandlet paa særligt Lovforslag — har dette Thing ikke bestomindre, altsaa ligesaa vel førend det efter dets Mening blev et Konfliktspørgsmaal, som bagefter, lige standhaftig fastholdt som sin Mening: Indtil 2,500 Kr. og med den nævnte Kvantitet, uden at ville tage noget som helst Hensyn til, hvad det andet Thing og Regjeringen med det ansaa det for simpel Ret og Billighed at vise mod Embeds- og Bestillingsmændene. Derjom min Opregnelser er nogenlunde nøjagtig, er det ikke mindre end syv Gange, at Folkethinget har fastholdt denne Mening, før Spørgsmaalet blev bragt ind paa Finantsloven. Paa den Tid tror jeg ialtsald

ikke, at man kunde paaberaabe sig, at det var blevet en "Umulighed" for dette Thing at tage noget som helst Hensyn til Landstingets Mening, fordi dette Thing derved vilde bortgive Noget af sin Værdighed eller sin forfatningsmæssige Ret — med mindre da dette skal forstås paa den Maade, at enhver Gstergiven paa finantstillede Spørgsmaal overfor Landstinget er en Opgiven af Folkethingets Ret, thi saa forholder det sig ganske vist saa. Den ærede Ordfører fremkom iforgaars i sit historiske Tilbageblik over dette Spørgsmaals Gang med en Udtalelse, som jeg strax, da jeg hørte den, ikke kunde bringe i Overensstemmelse med min Erindring om, hvad der var foregaaet. Jeg turde ikke modsig den ærede Ordfører, da jeg naturligvis antog, at han havde undersøgt Sagen og havde den i frisk Minde, medens min Erindring om, hvad der var passeret i Samlingen 1873—74 ganske naturligt kunde være svækket. Jeg har imidlertid haft Leilighed til senere at undersøge Sagen, og det forholder sig, som jeg nok mente, at den ærede Ordførers Hufommelse har været ham utro, eller hans Undersøgelse ikke tilstrækkelig nøjagtig. Den ærede Ordfører udtalte nemlig om et Dyrtidstillæg til Grændsen 2,500 Kr., at dette var i 1873—74 anerkjendt som en passende fra begge Sider, baade fra Folkethingets og fra Landstingets; men det forholder sig ikke saa, Sagen er den, at der i 1873—74 forelaa et særligt Lovforslag om Lønningstillæg. Dette blev paa den ene eller den anden Maade fjernet her i dette Thing, og i Stedet derved blev der indfat paa Finantsloven en Bevilling af et Dyrtidstillæg med Grændsen 2,500 Kr. Da Sagen kom ind i Landstinget, blev det udtalt strax ved 1ste Behandling, at man ikke vilde finde sig i, at et saadant Tillæg havde sin Plads paa Finantsloven, men at det burde afgjøres paa en særlig Lov. Det blev ogsaa bebudet allerede ved Sagens 1ste Behandling, at man vilde søge det udslettet paa Finantsloven og erstattet ved et særligt Lovforslag, som man vilde indbringe, men uden i nogen Maade at ville godkjennde, at det var den rette Begrænsning; tværtimod, det blev stærkt fremhævet, at man paa ingen Maade kunde erkjennde, at denne Kvantitet var den rette og passende. Jeg har saameget mere haadt Interesse af at faae mig forvisset om denne Sags Sammenhæng, som jeg havde den Ære at være en af Forslagsstillerne, da dette særlige Lovforslag blev indbragt.

Da Opløsningernes Indflydelse paa dette Things Stilling ligeoverfor de tre Stridspunkter saa hyppig og saa stærkt bliver draget frem og draget frem paa en saadan Maade, saa man deraf maa slutte, at Meningen er den, at Thinget er blevet opløst paa disse 3 Stridspunkter, at det altsaa var disse 3 Stridspunkter, man havde ønsket